

Nom _____ Data _____

Jules Verne

No és una exageració: des de molt petit, gairebé des que vaig néixer a Nantes (França) vaig tenir ganes de viatjar. Quan em van batejar, el meu pare Pierre, que era un gran advocat, em va mostrar a la família i va dir: «El meu Jules també serà advocat.» Pobre pare! Qui li havia de dir que el seu primer fill, que aleshores batejaven, tenia un esperit aventurer i fantasiós, i que no serviria per estar tancat en una oficina?

Vaig ser un bon estudiant. Vaig treure bones notes sobretot en geografia, i ja aleshores vaig escriure alguns relats curts. Res de significatiu... o potser sí?

El meu pare va ser un home molt sever. Tenia ganes que jo fes el que ell volia, com gairebé tots els pares, però s'enfadava quan veia que això no era així. Recordo que vam tenir moltes discussions i recordo, especialment, el dia que vaig fugir de casa. Sí, sí, i només tenia onze anys, vaig agafar una maleta petita i me'n vaig anar cap al port.

Em vaig embarcar en una nau que anava cap a l'Índia. Em fascinava la idea d'anar de grumet cap a un lloc tan llunyà, conèixer aquella terra tan diferent, amb tants colors, els elefants, les sedes, els temples sagrats...

Però el meu pare va aconseguir trobar-me, i em va fer sortir del vaixell. I com es va enfadar! Mai no s'havia enfadat tant. Em va fer molts crits i em va dir, molt seriós: «Jules, m'has de prometre que a partir d'ara només voldràs viatjar amb la imaginació.»

Als disset anys vaig començar a llegir llibres amb entusiasme. Fins i tot vaig escriure una obra en vers per a titelles, dedicada a la meva cosina Caroline. Ella no entenia com m'havia costat fer aquelles rimes i no hi va donar importància. He de confessar que n'estava una mica enamorat. Em vaig sentir molt trist, però havia començat a entendre que escriure bé i agradar els altres és una cosa que s'ha d'aprendre amb molt d'esforç i dedicació.

Em vaig traslladar a París per estudiar Dret, cosa que va calmar la ira del meu pare. En aquells moments, en aquella ciutat hi havia molts problemes socials, els obrers de les fàbriques començaven a protestar contra els amos rics. Per això, la meva tieta, a casa de la qual m'havia d'instal·lar, va marxar de la capital; de manera que el meu pare em va haver de proporcionar els diners necessaris per viure en una petita pensió. En cap moment no em vaig queixar.

M'estimava més residir en una pensió, encara que compartís habitació, que haver de conviure, avorrit, amb la meva tieta!

El meu pare pensava que si em donava només els diners necessaris, els hauria de gastar tots per estudiar la carrera. Però ell mai no va saber que molts dies només menjava pa i llet, i així podia comprar... llibres! Llibres i més llibres. Ni tan sols em vaig comprar camises noves, no em calien. No vaig menjar ni em vaig vestir bé, però recordo aquella època com la més feliç de la meva vida.

Jordi Cabré, *Em dic... Jules Verne*, Ed. Parramón

1. Qui va ser Jules Verne? _____

2. Contesta:

- Quin caràcter tenia el pare de Jules Verne?

- Què volia que estudiés el seu fill?

- Com va reaccionar quan Jules es va escapar de casa?

3. Jules Verne tenia les idees molt clares des de ben petit. Respon les preguntes següents sobre aquest personatge.

- Quina era la seva assignatura preferida? _____
- I la seva afició predilecta? _____
- Què va acabar estudiant? _____

4. Tria la resposta correcta.

- Verne va escapar-se de casa perquè...
 - a. ...volia anar a descobrir món.
 - b. ...no podia suportar més el seu pare.
 - c. ...no volia continuar estudiant.
- A París...
 - a. ...va viure a casa de la seva tia.
 - b. ...es va posar a treballar en una fàbrica.
 - c. ...va estudiar Dret.
- A París no menjava gaire bé perquè...
 - a. ...a la pensió el menjar era dolent.
 - b. ...es gastava els diners en llibres.
 - c. ...hi havia molta crisi.

5. Jules Verne va fer cas del seu pare i no va viatjar mai que no fos amb la imaginació. Busca informació dels llocs que apareixen a les seves novel·les i escriu-los.
